

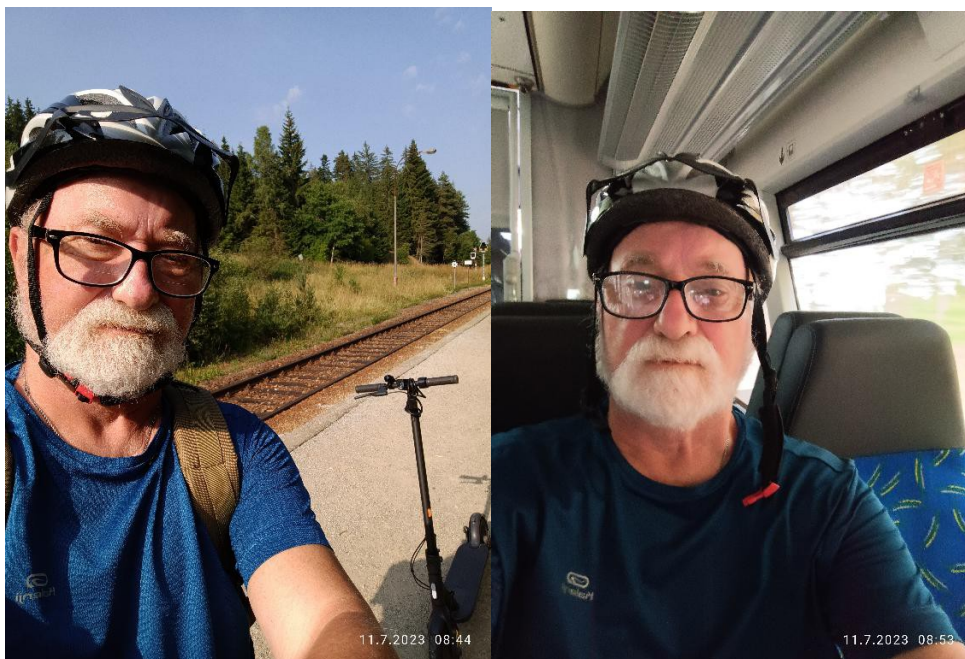
Den čtvrtý (11. 7. 2023)

Probouzím se podezřele brzy a to někdy kolem půl šesté. Pomocí universálního liškoplaše měřím ranní teplotu. No 16.1C je celkem teplota příjemná. Tábor spí a tak se rozhoduji po ranním kolečku provést kompletní hygienickou očistu. K tomu je potřeba trošku větší hloubka Vltavy. Jdu tedy za bufet a s radostí 72 letého staříka si užívám studené a čisté vody. Okamžitě jsem však atakován kachnami. Lidé je zde krmí a tak jakmile vidí někoho lézt do vody, okamžitě připlouvají. Sluníčko je již venku a já na břehu nacházím docela příjemně velikou kládu dřeva. Jejda, to bude Roman překvapen. Odnáším ji tedy k ohništi a v rámci snídaně vymýšlím, jak dnes na OKFF. Koloběžka sice ukazuje jen 80 % nabití, ale i tak by to mělo spolehlivě stačit na 25km jízdy.

Plán je následující: V 8.47 pojedu vláčkem do Kubovy Hutě. Zde jsou poblíž celkem tři OKFF. Něco podle okolností vyberu a dále se uvidí. Fotím ještě z mostu Vltavu.

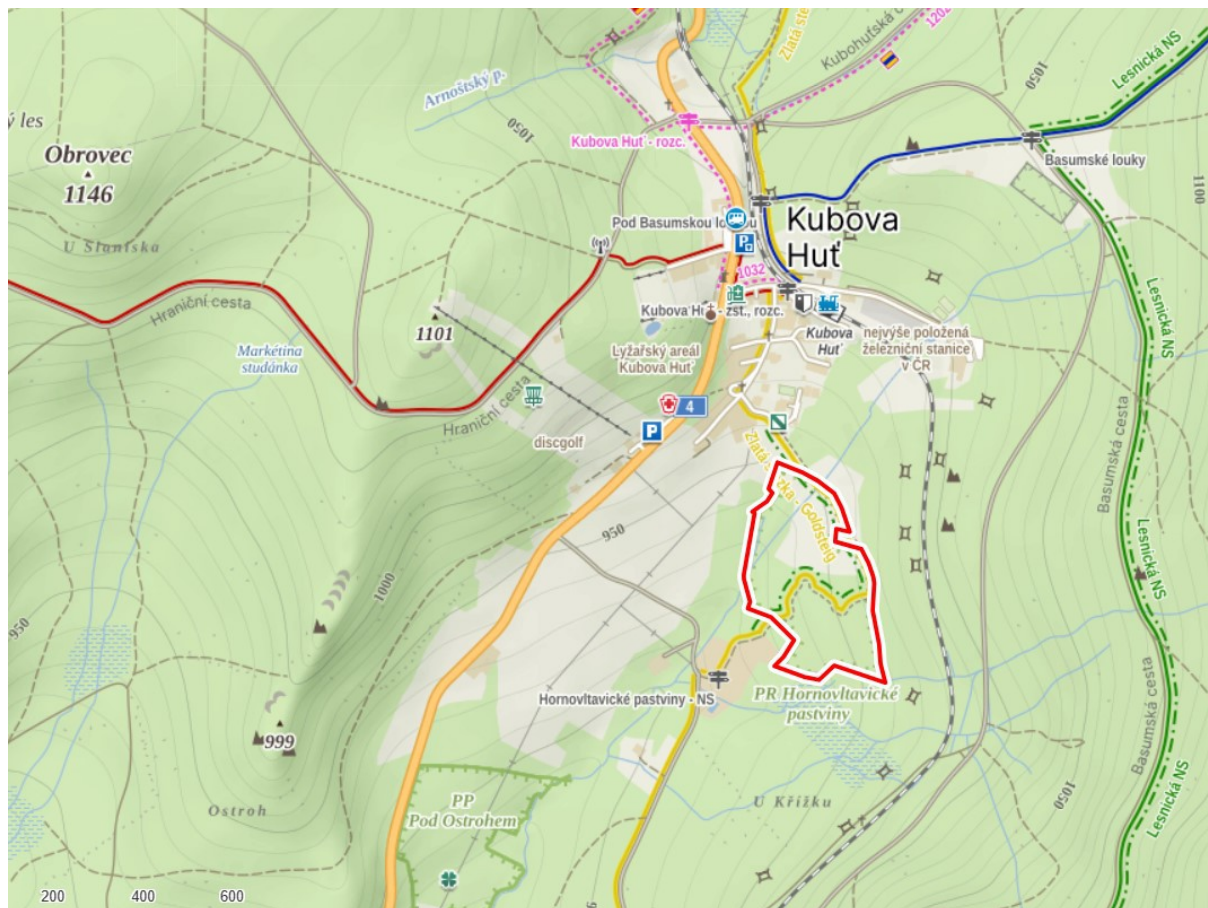
Oproti našemu mládí jsou znát určité změny k lepšímu. Vlaky jsou moderní, čisté. Opravdu cestování zde je velice příjemné. Dokonce funguje i odbavovací terminál a tak si za 16 Kč mohou koupit jízdenku. Trošku mne však děsí systém zabezpečení drah. Nechápu, jak je možné, že mašinfíra může vjet do úseku trati, kde svítí červená. Za dob mého táty by to znamenalo okamžité sesazení a disciplinární řízení. Ale nerozumím tomu, jen z radiostanice slyším něčí povel, že může jet. No dobrá....

Je nádherný den a já si už po několikáté fotím nádraží. Bohužel už bez obsluhy.

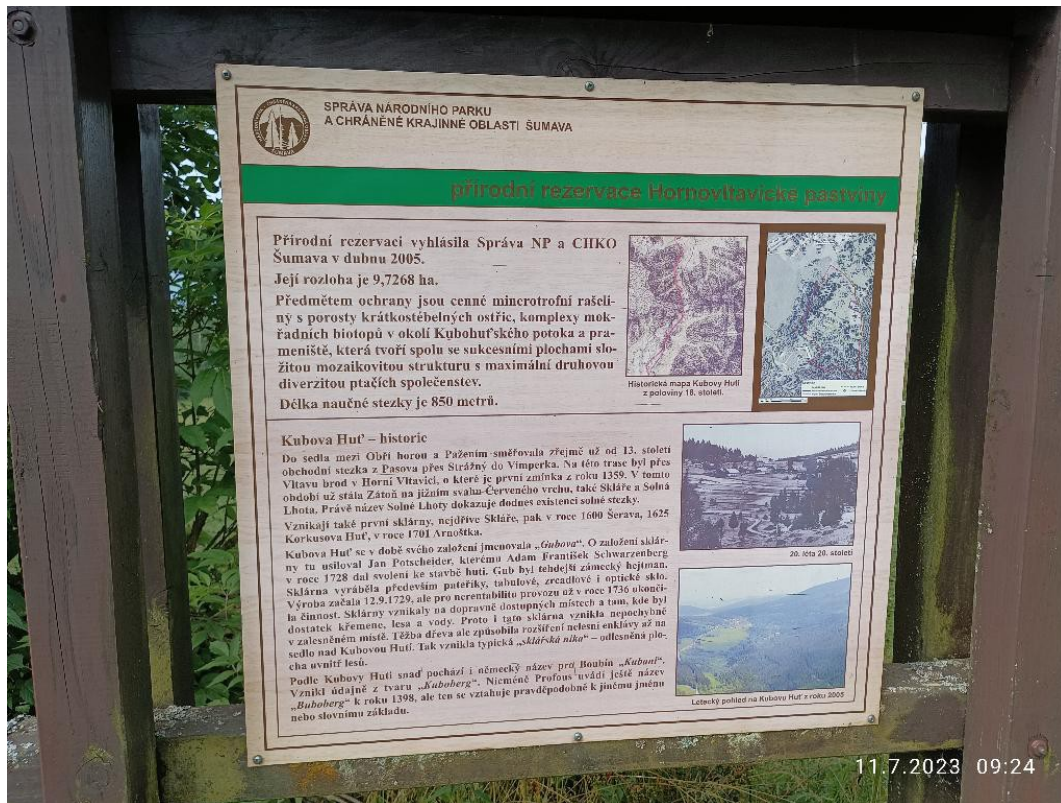

Jako první OKFF volím Hornovltavické pastviny OKFF-0518.

Po haťové cestě se pak dostanu na silnici a odtud lehce dojezu do Horní Vltavice. Na počátku cesty je upozornění, že to tu klouže. Usmívám se, moje nové boty Asolo, jsou speciálně konstruovány na Ferraty a mají speciální protiskluzovou podrážku. Naschvál jsem na té výdřevě si poskočil. Jo, tak soudruzi v Itálii asi udělali někde chybu. Rána na zadní část mého stařeckého těla byla dosti veliká. Naštěstí jsem na zádech měl bágl a trošku se mohl stabilizovat koloběžkou. Nevím čím to je, ale vždy se mi toto stává před mladými děvčaty. Starostlivě přiskočily postavit na nohy starce, ale jakmile viděli, že jsem to přežil, tak jen se jim objevil úsměv. Zkrátka „neštěstí druhých potěší“. Kochám se nádhernou, téměř pralesní krajinou.

Nakonec se rozhodují postavit operátorské stanoviště v chládku lesa.

Ačkoliv cestička není moc vhodná pro cyklisty, jsou to divoši. Jezdí úplně všude. Musím tedy dávat veliký pozor při stavbě antény. Před spuštěním pileupu, ještě kontroluji ionogram. Jo to musí fungovat. Kritický kmitočet sahá až do pásma 40m, tedy zcela určitě budu dělat i OK stanice. Za 40 minut mám uděláno povinných 44 stanic. Šlo to jako na drátku. Balím a raději koloběžku tlačím. Nechci riskovat další karambol. Občas si i nějakou zajímavost ofocuji.

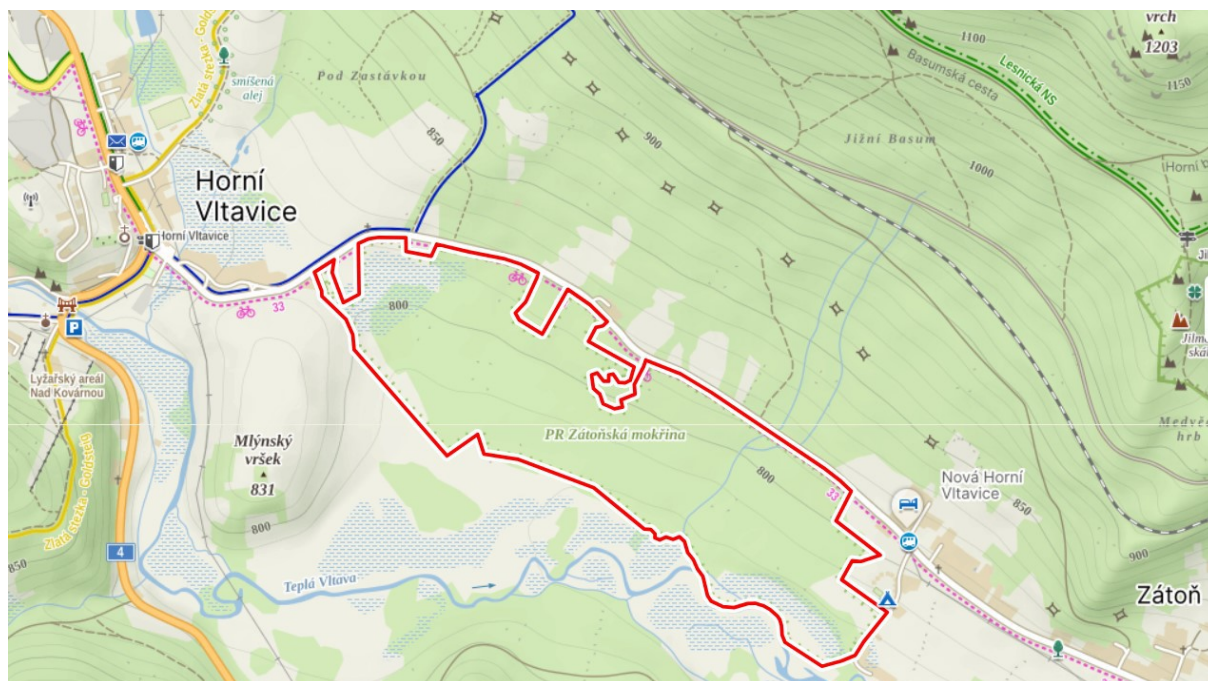
Nádherný den, skvělá nálada. Co jiného si přát?

Stežka končí a já se kolem nějakého rekreačního střediska dostávám na silničku, která mne vyváží až na hlavní cestu. Zde je sice PP Pod Ostrohem, ale vůbec se mi ta oblast nelíbí. Musel bych vysílat asi přímo ze silnice. To se mi fakt nechce. Nu což, tuto OKFF vynechám. Jedu na koloběžce z kopce dolů a věřím jen zkušenostem Tiráků, že mne na té cestě nesmetou. Je to opravdu velice nepříjemné, když kolem Vás jede nákladák naložený kládami.

V Horní Vltavici odbočuji směrem na Zátoň a dále do Lenory, Silnice se vlastně dotýká dalšího území OKFF-1136 – Zátoňské mokřiny.

Vyhledávám si stinné místo a stavím anténu. Sedím na židliče a kolem občas projede auto. Není to úplně ono, ale snad se zde nebudu dlouho trápit. Podmínky se však mění a nastupuje docela slušný útlum. Tentokrát k udělení povinných spojení potřebuji čas přes jednu hodinu. Je poledne, co nadělám.

Na fotografii je vidět, že často používám kmitočtu 7031.5 kHz

Dostávám i zprávu od Franty OK1FH, že dosáhl Volar. Na Soumarák se dopraví na skládacím kole, které má sebou.

Vracím se a kluky potkávám v „zavlažovně“. Vlevo OK1FH, napravo Roman OK1WRM.

Kdo je Franta OK1FH? Franta pochází z Turnova. Je to sportovec, který se věnoval různým sportům (paragliding, potápění, horolezectví...). Nyní se chce věnovat převážně turistice s báglem a sotování.

Jeho tajný plán je – přejít celou Evropu a skončit někde ve Španělsku. Jeho vybavení je k tomu přizpůsobeno a je vybíráno z hlediska minimální hmotnosti. My autaři si klidně můžeme dovést sebou vzít dva spacáky. To u něj nejde. Radiově je Franta vybaven super novým (tr)uSDX. Bohužel jeho ručka Baofeng má ještě starý programovací kabel a tak se mu nepodařilo naprogramovat do ní kmitočet 433.550 kHz, což je dlouholetý místní kmitočet pro Hamy na Soumaráku. Naštěstí můj WLN má naprogramovaný PMR5 a tak jsme tam přesunuli i naši komunikaci. Franta i několikrát navštívil naši CW školu. Znalost CW má z vojny. Jako jeden z mála hamů, umí vysílat bezvadně na ruční klíč. Bere i tempa přes 25WPM. Bohužel nemá zkušenosti z provozu na bandech a brání pileupu. To se však lehce dožene. Místo toho, abych Frantovi něco vysvětloval, nechal jsem ho přímo postavit anténu typu „sota“ a vysvětlil mu, jak na to. Franta patří do skupiny „vnímavec“ a tak již od příštího dne začal na sotách vysílat.

Roman k večeři udělal nějakou mňamku. Nechal jsem se s ní vyfotit. Byla to tak zvaná „klamavá“ fotografie, kterou jsem poslal Janě. Měla mít pocit, že ty mňamky si vyrábím sám. Byl jsem však tvrdě odhalen.

Sedíme dlouho do noci a já si z baterek Romana dobívám svoji koloběžku.

Není nic krásnějšího, jak sedět u ohně, sledovat hvězdy a povídat si. Jdu spát asi v půl jedenácté. V povznesené náladě ani nekontroluji, zda bude v noci pršet. Nechávám měnič 12V/230V pohozen volně v trávě. Tento prohřešek se mi bohužel vymstil.